

Työssäoppimista virolaisessa ekokylässä

Päämaja eli ekokylän päärakennus

Vietin noin kaksi kuukautta virolaisessa ekokylässä joka sijaitsee aikalailla Tallinnan ja Pärnun välissä. Maisemat Raplamaalla ovat hyvin tasaiset ja laakeat, pyöräillessä pienikin ylämäki on aikamoinen yllätys. Seudulla on paljon maataloutta ja hauskoja vanhoja maatiloja, pähkinäpensaslehtoja ja kiemurtelevia joenhaaroja.

Metsäkalmisto Märjamaalla

Etäisyydet Virossa ovat lyhyitä ja julkinen liikenne on edullista, matkustaminen Viroon ja Virossa onkin paljon helpompaa kuin etukäteen kuvittelin. Itse viihdyin kuitenkin niin mukavasti ekokylässä etten sieltä kovin montaa kertaa liikahtanut pyörämatkaa pidemmälle.

Työtehtävänä vaihtelivat jonkun verran viikoittain, päivärutiineihini kuuluivat kuitenkin koko ajan ekokylän itu- ja versofirman iduista huolehtiminen (siementen sterilointi, liotus ja huuhtelu) sekä ekokylän ankkujen hoitaminen. Oli mahtavaa että saimme keskellä talvea syödä paikallista tuoretta ruokaa itu- ja versojen muodossa. Olin myös usein keittiössä valmistamassa ruokaa yhteisöväelle, yhteisruokailu oli ekokylässä yhteinen kokoontumishetki kahdesti päivässä.

Väike Jalajalg (eli pieni jalanjälki) ekokylässä toimii myös pieni Gaia Kool ala-aste jossa olin apuna muutaman päivän viikoittain, englanninkielen opetukseen kaivattiin apua joten kehitin opettajan kanssa erilaisia leikkejä joita leikimme englanniksi ja minun paikalla ollessani harjoittelimme aina muutenkin englantia.

Ohjasin myös kierrätysklubia ja järjestin joitain luontoretkeä koululaisille, ja oli todella hauskaa ohjata pientä ryhmää ja nähdä miten innoissaan lapset olivat!

Ekokylässä riitti monenlaista työtä aina yhteisön 100 omenapuun talvileikkauksesta halonhakkaukseen ja hierontatyöpajojen järjestämiseen. Tärkeä osa yhteisöelämää Väike Jalajällessä on myös sosiaalinen kanssakäyminen ja se oli varmasti itselleni yksi suurimmista anneista työssäoppimisessa. Työssäoppimisjaksoni aikana ekokylässä järjestettiin mm. Foorum-yhteisöllisyystaitokoulutus jossa käytiin läpi erilaisia kommunikaatiotapoja. Viikoittain ekokylässä oli myös sydämpiiri jossa oli tilaa kaikille jakaa mitä kuuluu. On ollut kiinnostavaa tutkia omaa ihmisyyttä ja haastaa itseään toimimaan uusilla tavoilla.

Koen että tämä on jatkuvaa oppimista ihmisten kanssa työskenneltäessä ja haluan hyödyntää kokemuksiani mm. piirityöskentelystä jatkossakin.

Virossa on paljon yrittäjyyttä ja se näkyi myös ekokylässä jossa oli monenlaisia yrityksiä kuten itu- ja versofirma, lähiruokakauppa-auto, tulkkau palvelu, raakasuklaatehdas, kurssitoimintaa ja tietokoneohjelmointia.

Itu- ja versofirma

Cashew-raakasuklaan valmistusta

Suurin osa nuorista virolaisista puhuu englantia ja Pohjois-Virossa kasvaneet virolaiset puhuvat myös jonkun verran suomea, sillä neuvosto-aikaan Pohjois-Virossa ihmiset seurasivat suomalaisia tv-kanavia.

Vanhemmat ihmiset eivät välttämättä puhu englantia, mutta venäjänkieltä sen sijaan puhuvat monet.

Virolaiset ovat ehkä jopa pidättyväisempiä kuin suomalaiset ja saattavat aluksi vaikuttaa etäisiltä, mutta paljastuvat lopulta todella sydämellisiksi, ei siis kannata heti luovuttaa!

Olen kiitollinen kaikista mukavista ihmisistä joihin sain tutustua!

Olen ehdottomasti sitä mieltä että kannatti lähteä, on ihan eri asia käyttää taitojaan käytännössä kuin koulunpenkillä, ja ympäristöneuvoja-opiskelijana olen kiitollinen tästä ekokyläkokemuksesta, onhan se oma esimerkkinsä ekologisemmasta elämäntavasta.

Nyt koen myös että Viro on paljon lähempänä kuin aikaisemmin ja nyt on pienempi kynnyks matkustaa sinne uudestaan.

Kasvihuoneen kevätkunnostusta

Sonja Linnala

Osaran maaseutuyksikkö, Sastamalan koulutuskuntayhtymä

Luonto- ja ympäristöneuvoja